

ମନଟା ପୋଡ଼େ ସତୋ, ମନଟାକେ ପୋଡ଼ାଇ ତତୋ ଆଲ ନୋମାନ ଶାମୀମ

(ଲରେସ ବ୍ୟାରେଲ ଏର ମିତ୍ରପକ୍ଷର କବିତା)

ଶୋନୋ ମେযେ, ତୋମାକେ ବଲଛି-
ଏହି ଯେ ତୁମି, ତୋମାକେ ଦେଖଲେଇ
ଲିଓନାର୍ଦୋ-ଦ୍ୟ-ଭିଥି ହାତେ ତୁଳେ ନେଯ ରଙ୍ଗତୁଲି,
ଏହି ଯେ ତୁମି, ତୋମାର ହାତ ଧରଲେଇ
ଉଦାର ଆକାଶ ମେଲେ ଦେଇ ପ୍ରାଣବନ୍ତ ରାମଧନୁ,
ଏହି ଯେ ତୁମି, ତୋମାକେ ସ୍ପର୍ଶ କରଲେଇ
ଜୀବନଟାକେ ଭୀଷଣ ରକମ ତୁଚ୍ଛ ମନେ ହୟ-
ସେଇ ତୁମି,
ଶୋନୋ ମେଯେ, ତୋମାକେ କିଭାବେ ବଲି,
ଏହି ଯେ ସାନ୍ଧ୍ୟ-ବାସର ଭେଙେ ପ୍ରଦୀପେର
ଆଲୋର ଝାନ୍ତ ସହମରଣ,
ଅତ୍ୟପର-
ତୋମାର ପ୍ରେମେ ନିର୍ବୁମ କ'ଟି ବସନ୍ତ
ଆର ସଥରେ ଏହି ବେଦୁଂଜନ
ତୋମାର ଛୋଟ ତାବୁତେ ହଦ୍ୟେର ଝଲକାନି-
ତୁମି ବଲଲେ ବିଷନ୍ନ କାତରତାୟ,
ଆର କେନ ଲିଖୋନା କବିତା!
ଆମାୟ କବିତା ଏଁକେ ଦାଓ-
କି ବଲବୋ ତୋମାୟ ମେଯେ,
ତୋମାତେ ବସବାସ ଆମାର-
ଆଦ୍ୟୋପାନ୍ତ କବିତାୟ ବସବାସ
କି କରେ ଲିଖି ତୋମାର ଚେଯେ ପ୍ରାଣବନ୍ତ କବିତା!

କବିରା କବିତା ଲିଖେ ପ୍ରେମେର ପଡ଼ାର ଆଗେ, ଅଥବା
ପ୍ରେମେର ପରେ, ତାକେ ଲିଖିତେ ହୟ
ବିରହ ଆର କଟେର ଜାରୀ-ସାରି-ଭାଟିଆଲୀ-
ପ୍ରାଚୀନ ବର୍ଷାର ଜଳେ, ବିଛାନାୟ କାଁଥାମୁଡ଼େ
ତାକେ ଲିଖିତେ ହୟ କଟେର ଅନନ୍ତ ଝାଲର ।
ତୁମି ଭୁଲ ବୁଝୋ ନା ମେଯେ,
ଆମି ସ୍ଵାର୍ଥପର ନାହିଁ, କବିରା କେବଳ ଶନ୍ଦେର
କାହେଇ ସ୍ଵାର୍ଥପର,
ବିଶ୍ୱାସ ନା ହୟ-
ଗୁରୁଦେବ ଅଥବା କାଜୀଦା,
ନିତାନ୍ତ ଶାମସୁର ଅଥବା ନିର୍ମଳେନ୍ଦ୍ର-
ଜିଗଗେସ କରୋ-
ଦେଖବେ, ତାରା ସବାଇ ବଲବେ, କବିରା
ପ୍ରେମିକ କିଂବା ପ୍ରେମିକା ନୟ-
ପ୍ରେମେର କାହେ ଦାୟବନ୍ଦ, ଆମାକେ
ତୁମି ଭୁଲ ବୁଝୋ ନା ମେଯେ,
ଭୁଲ ବୁଝୋ ନା ।